

JaS nakladatelství, s. r. o., Brichtova 819/8, 152 00 Praha 5, www.jasknihy.cz

Daniel Růžička, Jarmila Šusterová-Horčíčková

Každý den jsem měla premiéru. Příběh první televizní hlasatelky

Jak uvést tuto knihu vzpomínek? Jednoznačně ji nejlépe vystihují slova Daniela Růžičky z Úvodu:

Sedíme proti sobě v malé pracovně jejího d'áblického bytu. Na stolku před námi je obrovská hromada fotek, nejen rodinných, ale hlavně těch, které zachycují její profesní život – život v televizi a s televizí. A v tomto případě nejde o magický přístroj, ale o instituci. Co fotka, to vzpomínka, historka nebo komentář: „Tady u toho sportovního auťáku jsem s Frantou Šťastným, tady uvádím Pražské jaro, tahle fotka je z mé svatby s Jiříkem...“ říká a odpolední slunce oknem dopadá na její tvář. Na zdi pak kromě obrázků visí dvě velké fotografie: její portrét a portrét významného rozhlasového režiséra Jiřího Horčíčky, jejího druhého manžela. Sedíme proti sobě a já poslouchám její vyprávění. Život jí nadělil již osm křížků, ale v její tváři byste je hledali marně. Má pečlivě upravený účes a pohodlné domácí oblečení. Sice si občas postěžuje na své zdraví, které se v tomto věku ozývá častěji, ale perfektně si pamatuje doby, kdy se televize v naší zemi rodila z technického experimentu do masového sdělovacího prostředku, ovlivňujícího nejen životy televizních diváků, ale i dění ve společnosti. Občas váží slova, vzápětí odvypráví historku, jako by se stala včera, s úsměvem a nadhledem, který si dnes může dovolit. Do historie naší země se zapsala jako první televizní programová hlasatelka.

Pevná vazba, formát 160×210 mm, 160 stran, 239 Kč, ISBN 978-80-87654-11-8; EAN 9788087654118

Jarmila Šusterová-Horčíčková (*1932, Praha)

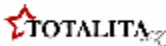
„Nedávno jsem natáčela v České televizi s Jaromírem Hanzlíkem pořad Úsměvy. Vzpomínala jsem tam u příležitosti šedesáti let televizního vysílání na své začátky. Když jsem si sedla před kameru, tak jsem měla pocit, jako by to bylo včera, co jsem před ní seděla naposledy. A přitom to bylo skoro čtvrtstoletí. V člověku se najednou sebere taková síla, že z vás spadne tréma a vzpomenete si na své dávné působení před kamerou, že i ty moje holky, když to viděly, se divily: ‚Mami, ty tam tak hezky mluvíš.‘ To snad člověk má v sobě, to se

Kontakt: PhDr. Jana Semelková, 731 150 930, semelkova.jana@seznam.cz, jas.nakladatelstvi@seznam.cz

Distribuce: Euromedia Group (objednavky-vo@euromedia.cz); Nakladatelský servis (shop@nakladatelskyservis.cz); Kosmas (odbyt@kosmas.cz); Pavel Dobrovský – Beta (info@dobrovsky.cz)

nezapomene. Nezapomněla jsem to ani v roce 1990, když jsem se před kamerou objevila znovu, nezapomněla jsem to ani, když jsem na pražské radnici oddávala novomanžele. Stejně tak v rozhlase. Sednu si před mikrofon, a je mi dobře. Jsem v tom studiu jako doma. Nevím, co by mi dnes na to řekl Horčíčka, ale klesám do tečky – a to je to, co po mně vždycky chtěl... Takže by byl asi spokojený.“

Daniel Růžička (*1971, Liberec)

V Liberci vystudoval střední ekonomickou školu a v roce 1996 absolvoval pražskou FAMU v oboru filmová a televizní produkce. Od roku 1991 pracuje v České televizi, nejprve jako produkční, později v několika manažerských pozicích v dokumentární a vzdělávací tvorbě. Dvě desítky let se zajímá o novodobé československé a české dějiny a o historii televizního vysílání u nás. Sleduje především působení totalitní moci na vysílání Československé televize a její ideologickou propagandu v televizních pořadech. Je autorem řady odborných textů o historii televize a spoluautorem webových stránek TOTALITA

Ukázka:

Vraťme se ale do roku 1954. Jarmila dostala šanci, kterou nepromarnila a později proměnila v úspěch. Když musela Štěpánka Haničincová v létě odejít na mateřskou dovolenou, přemýšleli v redakci, kdo by ji mohl před kamerou nahradit. „Tenkrát neexistovalo, aby těhotná hlasatelka byla na obrazovce až do poslední chvíle, jako tomu bývá dnes. A tak, když bylo na Štěpánce vidět břicho, začali hledat někoho místo ní. Přišli i za mnou, jestli bych nezkusila »jít na obraz«, když mám jako »Dismanče« zkušenosti z divadla i filmu. Zkusila jsem to a nikdo proti tomu nic neměl. Měla jsem na klíně medvídko Emánka a vyprávěla dětem pohádky. Zkoušeli i mladičkou Pavlínu Filipovskou. Byla výborná. Dokonce i Jarmila Turnovská vysílala. Takhle jsme se za Štěpánku na obrazovce několik měsíců střídaly. A pak jednou za mnou v roce 1955 přišli s tím, že když mi to s těmi dětmi tak pěkně šlo, jestli bych to nechtěla zkusit pro dospělé. Kohout se s vedoucím programu Vladimírem Kováříkem rozhodli, že pořady ve vysílání už nebudou ohlašovat herci, jako dosud, protože s tím byly jen komplikace, ale že televize musí mít vlastní hlasatelku. Herci mívali v době televizního vysílání divadelní představení, a těch, kteří měli volno, se museli produkční zase doprošovat,

Kontakt: PhDr. Jana Semelková, 731 150 930, semelkova.jana@seznam.cz, jas.nakladatelstvi@seznam.cz

Distribuce: Euromedia Group (objednavky-vo@euromedia.cz); Nakladatelský servis (shop@nakladatelskyservis.cz); Kosmas (odbyt@kosmas.cz); Pavel Dobrovský – Beta (info@dobrovsky.cz)

aby přišli. Měla jsem ale projít konkurzem, abych ukázala, jestli to dokážu. Pro děti pak dál pracovaly jen Pavlína Filipovská a Štěpánka Haničincová.“

Na konkurs Jarmilu dlouho a pečlivě připravoval režisér a dramaturg Krátkého filmu Josef Kořán. Učil ji, jak má k divákům mluvit, jak se má tvářit, jaká dělat gesta, kdy má být vážná, a kdy je lepší se usmát. „Mezitím jsem v prosinci 1955 přivedla na svět druhou dceru Evičku a krátce po návratu do práce jsem byla pozvána na konkurs. Ve studiu v Besedě bylo narváno. Sešli se tam skoro všichni zaměstnanci televize. Zkušební komise mě propírala ze všech stran, chtěli vědět, jak se zachovám v nejrůznějších situacích, a co bez přípravy divákům řeknu. Asi za dva dny si mně zavolal ředitel a řekl mi: ‚Jarmilo, my tě propouštíme.‘ Tak to jsem se hned rozbrečela. Ale on vzápětí dodal: ‚Propouštíme tě, ale z dětské redakce, a přijímáme tě na tři měsíce na zkušební dobu jako programovou hlasatelku.‘ Tak jsem měla ohromnou radost.“ Jarmila se tedy začala na televizních obrazovkách objevovat pravidelně a vůbec to neměla jednoduché. „Neměla jsem žádné vzory, a co hlasatelská práce obnáší, jsem se mohla jen domnívat. Žádné zahraniční vysílání jsem neměla možnost vidět a nikam ven mě televize nevyslala. A tak jsem si všechno musela vymýšlet sama: formu i výrazové prostředky, styl oblečení i účesu. Radila jsem se s odborníky a mými televizními kolegy, experimentovala jsem. A po každém vysílání jsem druhý den musela zajít k Vladimíru Kováříkovi, se kterým jsme hlášení podrobně rozebírali. Odcházela jsem pak od něho střídavě s nějakou dětskou knížkou, kterou recenzoval, za odměnu, nebo s pláčem, když se mu něco hodně nezdálo.“ V roce 1956 byla Jarmila prohlášena za stálou programovou hlasatelku a dostala služební televizor a služební šaty.